

TEMPO RUBATO

Yariv Spivak

Astonish

March 21 – April 20 2013

The Romantic painter Joseph Turner is an example of how the abstract is contained within a figurative painting. In his last years Turner started painting blocks of colour that looked like Rothko paintings, long before Abstract painting was conceived. Turner was looking for the 'sublime' in the real world around him.

Transcendence can occur in the most mundane of places. The space of Astonish tries to bring together the simplicity of the mundane with abstract spirituality. In fact it tries to contain the abstract within a very gray realism, and to draw an elevated state of mind into a harsh and sterile enclosure.

It is said that Turner sold his very first painting to a collector, a Mr. Lenox who did not appreciate it. He complained about the "indistinctness" of the painting. Turner's reaction was this: "You should tell Mr Lenox that indistinctness is my forte".

Yariv Spivak

הצייר הרומנטי ג'וזף טרנר יכול לשמש דוגמא לאפשרות להכיל את המופשט בתוך ציור פיגורטיבי. בשנים האחרונות של חייו צייר טרנר משטחי צבע שדומים לציורים של רותקו, זמן רב לפני שנהגה רעיון הציור המופשט. טרנר חיפש את 'הנשגב' בעולם התופעות שסביבו.

רגעים של התעלות יכולים להתרחש במקומות הרגילים ביותר. התערוכה 'אסטוניש' מנסה להפגיש בין פשטות יומיומית לבין רוחניות מופשטת. למעשה, נעשה ניסיון להכיל את המופשט בתוך מציאות מאד אפורה ולהכניס מצב תודעתי מסוים אל תוך חלל קשוח וסטריילי.

מסופר כי טרנר מכר את הציור הראשון שלו לאספן בשם מר לנוקס, אשר עם קבלת הציור התאכזב ממנו. הוא התלונן כי הציור סובל מ'אי בהירות'. תגובתו של טרנר היתה: "אימרו למר לנוקס ש'אי בהירות' היא הפורטה שלי".

יריב ספיבק

אסטוניש

רובאטו תמבו ג'אירי פי מערז

לאחרונה שנזכרה פי. התגרידי תחטוי אן תצוירי לוחה באמאן כפי על מאל הו תרנר גוזף הרומאנסי הרסאמ תרנר אן. התגרידי הרסאמ על אל עאלמ יתערפ אן קבל דל וקאן רוטקו, לרסאמא תבדו מלונה לתל תרנר רסאמ חולה מן אלזי אל עאדי אל עאלמ פי "אלראקי" ען יבחת.

מע יומי אל יומ אלדני יומי בסאטה צמ חאולי אסטוניש. דני יומי אל אמאן הכתר פי הרוחי אל אנתאק יחדת אן הממאן מן צעב מחמ אטאר דאל מרתפע מזאג ואלק הרמאדי, הוואקעי דאל התגרידי אחטוא יחאול הוואקע, פי. הרוח תגרידי ומעמ.

הרסאמ, "ווצוח עדם" מן ותזמר עמלה יקדר למ אלזי פנזון הווי ומו לנולקס ללסידי הוואקע לוחתה באע תרנר אן יחכא "קוטי הו הווצוח עדם אן ללנולקס קולו": דל על תרנר רדאנאפ.

TEMPO RUBATO

Yariv Spivak

Astonish

March 21 – April 20 2013

בתקופות של מצוקה ודוחק פעמים רבות היצירה האמנותית או הספרותית נוטה להיות פתח מילוט, בריחה מהמציאות לעבר היכולות שמימיים. ככל שהמציאות מענה יותר, כך הפנטזיה מתעשרת ומתעצמת, בבחינת דבר והיפוכו מציאות עגומה מול פנטזיה שמימית. אך יריב ספיבק אינו מתמסר לדיכוטומיה מפתה זו, אלא ממזג בין חווית הסבל הקיומי לבין המבט הנשגב, המתפעל. אין לו ברירה אחרת. חווית הסבל כבר כל כך הופנמה, כך שהמבט הפואטי מוכרח להיות מופעל ישירות על המציאות עצמה, לראות בסיטואציה הטראגית, בעוני או בניצול הבלתי נסבל איזו איכות מהפנטת, יפהפיה, שמהממת את החושים.

ומה בסך הכול כבר יש כאן? מיכלים לסבון מוארים באור נגוהות מלאכותי, חלון בלי נוף, צילום ללא רישום. ומה מחזיק את כל הכלום הזה, איזו קונסטרוקציה מפוארת, איזה מאמץ מופרך להקים קיר לתלפיות, שיצור מרחב פנימי מוגן. ובתוכו עמוד רחב הדומה לארובה, ובו חלון, ששום דבר אינו ניבט ממנו. ובכל זאת יש כאן הוד של מקדש מעט נוצץ באור של מכוני ליווי. מינימליזם סגפני. זן שיקרי.

הילה כהן שניידרמן, מרץ 2013

During periods of hardship and distress, artistic and literary works tend to function as ways out or means of escaping reality towards celestial palaces. The more agonizing the reality, the more the fantasy is enriched and intensified: wretched reality is counterbalanced by a heavenly fantasy. However, Yariv Spivak does not give into this tempting dichotomy, and rather integrates the existential suffering with an enthused lofty disposition. He has no other choice. The experience of suffering has already been so internalized that the poetic sensibility has to be juxtaposed on top of reality itself, extracting a beautiful and hypnotic quality that mesmerizes the senses from poverty and unbearable exploitation.

And all in all what do we have here? Soap dispensers illuminated by artificial light, a window devoid of a real landscape and a photograph with no image. And what holds all of this together is a construction and a make-shift attempt to build a wall – as for a settlement - creating a secure interior space. Within this delineated area lies a wide column that resembles a chimney and contains a window through which nothing can be seen. One beholds the splendor of a temple which shimmers through the lights of prostitution houses. An ascetic minimalism. A false zen.

Hila Cohen- Schneiderman, March 2013